

Miklya Zsolt

A rendszer ujja

Ha nem illesz bele a szerkezetbe,
kívül tágasabb, de jól vigyázz,
távol is utolér a rendszer ujja,
ez elmegy vadászni, ez eltalálja,
ez javaitól fosztja és heréli,
ez lassan forgatja a saját levében,
ez az icurka-picurka meg csak nézi,
mikor lesz a falat szájába omló.

Államosították az iskolákat,
tantestületét szétszórták a járásban,
aki nem fogadta el az ajánlatot,
feketelistára került a tanügyben,
a kulák- és ügynöklisták mellé,
hazánkat védjük a nyugati métely,
a kolonializmus fertőjétől,
ügynökeit meg ügyesen elintézzük,
önök választottak, önöké az ország.

Dirifiának lenni nem dicsőség,
nem is önazonosság, inkább
a szegregáció rafinált formája,
a mikrotársadalmak ökológiája
nem ismer felülről irányított rendet,
ott még a párttitkár is együtt focizik
a lázadóval, ismeri minden testcselét
és lábmozgását, tudja, mikor kell
elengedni és hátulról becsúszni,
mikor hagyja védtelenül a lábaközét is.

Miklya Zsolt 1960, Csorvás.költő, szerkesztő. Tanítói, majd hitoktatói diplomát szerzett a Debreceni és a Nagykőrösi Tanítóképző Főiskolán. 1997-től a kiskunfélegyházi Parakletos Könyvesház egyházi kiadó szerkesztője és egyik szerzője. Felesége Miklya Luzsányi Mónika tanító-író-szerkesztő, akivel alkotóközösségben is él. Ennek öt gyermek és számos könyv, kiadvány a gyümölcse. 2001 óta folyamatosan publikál irodalmi lapokban. Több verses- és mesekötete jelent meg. Legjelentősebb költői elismerése a Quasimodo emlékdíj, melyet 2007-ben kapott.

Mint világosság köpenyét az Úr,
 magára vette az ég indigóját,
 rendszerkritikát akkor gyakorolt,
 ha az órarendtáblázatot alakította,
 egyeztetés és nyilvántartás lett
 a fő tevékenysége, meg a békítés,
 ha a rendszerelemek nem fértek
 össze, meg a kiegyenesedés
 képessége a tökön rúgások után.

Dirifiának lenni nem dicsőség,
 nem önazonosság vagy kötelesség,
 csupán az ég papírvékony indigója,
 amin átüt minden egyes betűnyom,
 adategyeztetés és nyilvántartás,
 rendszerkritika és béketúrás,
 búcsúbeszéd és hangulatjelentés,
 csak a belső beszéd nem,
 vízjel takarja.

A visszacsatolás elve

Ha már az elveknél tartunk, tudod, van még
 egy-kettő, amit nem lehet nem figyelembe venni,
 most a szemléletességről ne beszéljünk,
 azt megoldjuk, hanem itt ez a visszacsatolás,
 ami ugye mégiscsak rendszerellenőrzés,
 nem lehet csak úgy ráhagyni a tantestületre,
 hogy majd magától megoldja, ablakot kell
 nyitni egymásra, átláthatónak is kell lenni.

Így került ablak a portásfülkével
 szomszédos terem hátsó falára,
 mint címer alatti fül és nyitott szem,
 mindenlátó és mindenhalló, még ha
 nem is ül mögötte mindig a diri,
 csak a pedellus, akinek a füle
 és a szája mindenhol ott van, aki
 ki tudja, mikor lép a terembe, hogy
 fél vödör iszapot a parázsra öntsön.

Iskolafenntartásra szakosodott
az egész család, karbantartó és fűtő,
portás és takarító, meg szarlapátoló,
ha a rendszer úgy kívánja, udvarra
lapátolták ki a budikból a szart,
keverték össze a szén után maradt porral,
ezt kívánta a rendszer ökológiája,
szénport viszünk a fekáliába, így
hasznosítjuk újra mindennapjainkat.

Izapolás idején a fél napközi
ott ácsorgott a szagforrás körül,
vonzott a mindent átható illat,
a jelenlét mindentudó bomlásterméke,
a megújuló környezeti visszacsatolás elve,
szívtuk magunkba korábbi magunkat,
készülve a jövő pillanatra, mikor
a múltunk befűti a termet, mikor
a pedellus izsapat önt a parázsra.

Így kell ezt, be kell avatni, érdekeltté
kell tenni őket az iskolavezetésben,
hadd vigyék haza a maradékot,
hadd járja át a falakat a melegség,
hadd vigyünk egy kis szénport az oktatásba,
fő a meleg, a meghitt közösség,
hogy a kolonializmus nyomását
kibírjuk, hogy a jövő alkalmazkodó
embertípusát kineveljük, látod,
szükség van visszacsatolásra.

Tollközök

Függöny söpör a széksorok között,
 egy láthatatlan zsinórszerkezettel,
 mit nem tudom, ki rángat, de nem ember,
 az biztos, egy madárraj ütközött.
 A színpadon tollcsomók, tollközök
 és vércsöppek a díszleten, de nem kell
 izgulni, ez csak afféle üzemjel.
 Majd ráfújnak egy adag működöt.

A biztonságos sávba tartozol.
 Nincs ütközés, legfeljebb önmagaddal.
 Nem ér utol madár, madárraj, angyal.

Pedig a tollköz izgalmas pokol.
 És közelebb van, mint Szevasztopol.
 De ez csak szóvicc. Villan, mint egy rangjel.

Rangjelzéseid között válogatsz.
 A csontcsillagot régen elfeledted.
 Bár csontodig hatolt, s egynémely tetted
 nyomot hagyott, mint csonka változat.

A többbit elnyomja a pillanat.
 Rendületlenül hiszel a rendületnek,
 én-rengésedből csillagok születnek,
 csontszínt gyakorolnak az ég alatt.

Áldjad vagy verjed sorsvetésedet,
 sorok között tanulsz olvasni, s néha
 már azt hiszed, tiéd a legjobb téma,

mert titokban odakacsint neked.
 Magánhangzót nem köt az ékezet.
 Rangjelzéseid között maradsz néma.

Nem köt le téma, forma, tartalom.
Akkor mi? Mi tölti ki a csendet?
Fülelsz. Madárhang. Billegető-termet.
Kis kerti rozsdafarkú szorgalom.
Billegéseimet nem számolom.
Nem számolok a ki nem mondhatóval.
Csak engedem, legyen. (Szipogás. Sóhaj.)
Nyelvidentitás helyett médium.

Kipontozódik minden sor, ütem.
Eső kopog a fémtetőn, magas hang,
frekvenciája rétoriként üzen,

bádog favágótestben szívüzem,
portfolióján árokszéli pitypang.
Billegni kész. Ballagni. Bádog-bigbang.